

— За шкалою від нуля до гарячого італійця, на скільки ти б мене оцінила?

Я відриваю погляд від шедеврів архітектури праворуч і ліворуч від нас та дивлюсь на Марко, який теж котить напхану валізу брукованою вуличкою Рима. Надворі саме обід, і сонце аж створює серпанок від спеки, гріючи так сильно, що в Нью-Йорку було б уже важко дихати, однак тут повітря легше. У ньому киплять можливості. Уривки розмов італійською і гул скутерів лунають як навколо, так і в мені, наче це нова улюблена пісня. Усе таке нереальне, що доводиться докласти чимало зусиль, щоб відповісти другові, а не зануритися у вимріяну фантазію під назвою *римські канікули*.

— Мені брати до уваги тебе загалом чи зовнішній вигляд теж?

— Усе разом, — відповідає Марко, поправляючи комір чорної футболки. — Уяви, що ми просто зіткнулися, ти на мене дивишся, ловиш вайб і думаєш: «Гм-м... На мою скромну думку як туристки, цей чоловік на стільки-то італієць».

— Не знаю, — відповідаю і сильно смикаю валізу, що зачепила камінчик колесом. — Може, на п'ять?

— На п'ять? — злиться він. — Не подумай, що я хочу вплинути на твоє рішення, але як ти смієш?

Я зупиняюсь, тіло благає про відпочинок навіть попри весь адреналін, що бушує в мені безупинно, відколи ми приземлилися дві години тому. Дістаю із сумки пляшку води, яку купила в аеропорту, роблю кілька жадібних ковтків, а тоді відповідаю:

– Хоча знаєш, я зміню попередній бал. Ставлю тобі вісім. Тверду вісімку. Цілком престижну оцінку, яку ще можна буде покращити.

Марко простягає руку, і я ділюсь водою, даючи добро допити все. Він випиває не менше за мене й викидає пусту пляшку в найближчий смітник.

– Вісім мене влаштує. Це все одно вище, ніж тих три-кома-сім, на які потягнеш ти.

– Які три-кома-сім, якщо я біологічно наполовину італійка?

– Ага, я б посперечався щодо цього з родовід-крапка-ком*, – відповідає він. – Може, тебе і звати Віолетта Лучано, але з веснянками й абсолютною неспроможністю засмагати ти більше схожа на Шинейд О'Коннор.

Я сміюся і збираю густе каштанове волосся у хвостик гумкою, яку завжди ношу на зап'ясті, а Марко говорить далі:

– До речі, ми не знаємо, коли Голлі приєднається?

– Гадки не маю, – кажу йому. – Голлі ледве визнає моє існування, вже мовчу про те, щоб ділитися з нами планами подорожей.

– Моє теж. Можливо, нарешті зверне на нас увагу, все ж таки проходимо стажування разом. Ну тобто хай йому грець. Як нас не любити? Ми ж чудові.

– Ми – щось на кшталт чудових, – відповідаю. – Хоч і межуємо з кимось на кшталт божевільних.

* Ідеться про ancestry.com – найбільшу у світі генеалогічну інтернет-компанію. – Тут і далі посторінкові примітки редакторки.

– Правда. Та, щиро кажучи, усі дизайнери одягу хоча б трішечки божевільні. Я будь-коли проміняв би практичний підхід до речей на довгий сатиновий халат із поясом.

– Ох, це точно, – погоджуюсь я.

Марко усміхається, і ми йдемо далі людною вуличкою, що просто кишить туристами й місцевими, тож дивно, що ми ні з ким не зіштовхнулися. У Мангеттені навіть під час неквапливої прогулянки постійно стикаєшся з людьми, і ніхто не думає поступитись чи дати дорогу. В Італії люди заходять і виходять з потоку пішоходів, наче синхронні плавці на тротуарі.

Обідній *riposo** справді творить дива.

За п'ять хвилин ми зупиняємось знову, відкривши для себе мальовничу вуличку з рестораном, кафе, магазином одягу й кіоском із джелато, і всі вони дико манять, кожен по-своєму.

– Мені треба перепочити, – кажу я Марко. – До зустрічі з професоркою Леоні в її апартаментах ще година, побудьмо тут.

– Хороша ідея. Спершу проведу невелике дослідження, – каже він, вказуючи підборіддям на магазин одягу. – Приєднаєшся до мене?

– Занадто втомилась. Чекатиму тебе в кафе.

– Зустрінемося о третій.

Він іде, випромінюючи надлишок енергії, і саме в такі моменти різниця у віці про себе болісно нагадує. Насправді Марко лише на сім років молодший, але інколи прірва між двадцятьма двома й двадцятьма дев'ятьма здається бездонною.

Я не проти бути старшою, ніж більшість однокурсників, навіть зараз пишаюсь тим, що я – доросла студентка. Але інколи вигулькують і мінуси, нагадуючи, як сильно я відстаю в житті та як важко доведеться працювати, щоб надолужити утрачений час.

* *Riposo* (італ.) – відпочинок.

Відкинувши цю гнітючу думку, я перенесла свої тривоги на те, щоб рішуче крокувати вперед, прокладаючи шлях до кафе зі столиками надворі. Зупинившись біля невисокої перегородки, побачила, що там настільки людно, що всі столики зайняті.

Прокляття.

Вирішивши зачекати, дістаю телефон і роблю те, що завжди, коли доводиться якось коротати час: дивлюся на наші з Грегом старі фото. Знаю, це зовсім не здоровий вихід, але, попри всю ексцентричність, я — людина звички.

Переглядаючи фото зараз, я відчуваю те, що зазвичай: прийняття, але із сумом. Незатишний затишок. Перелетіла океан, та нічого не змінилося. А найдивніше те, що хоч я і сумую за Грегом, та не хочу його повертати. Принаймні не зараз. Навіть не хочу бути дівчиною на тих фото. Я — уже не вона. Уже два роки, як не вона. Та досі чомусь дивлюсь на людей, якими ми були тоді, і не можу залишити їх у минулому. Не можу позбутися думки, що настане час, і ми знайдемося знову. Може, це тому, що ми все ще підтримуємо зв'язок, постійно пишемо одне одному. Важко залишити когось у минулому, коли він так довго в теперішньому.

Хвилини минають, а я так і стою, проглядаючи світлину за світлиною, де ми обоє сміємося в старій квартирі, поки не помічаю пару, що виходить з кафе. Одразу ж сканую поглядом усі столики й знаходжу їхній: порожній у центрі. Не ідеально, але й не погано.

Зі страхом втратити шанс прокладаю шлях до столика, докладаючи всіх зусиль, щоб протиснутися з валізою, завбільшки з авто, між людьми, безперестанку повторюючи *scuzi** і *gratzi*** всім, кого випадково штовхаю. Досить швидко до омріяного місця залишається декілька кроків. Я вже уявляю, як застогну

* Scuzi (італ.) — вибачте.

** Gratzi (італ.) — дякую.

від щастя, щойно сяду в затінку, аж раптом впадає в очі копиця світлого волосся з іншого боку площі.

Грег?

Серце забилося, по тілу пронеслися мурашки страху. Я нахилився вправо, майже згинаючись, щоб краще роздивитися. Це не може бути він. Знаю, що не може. Але не відриваю погляду від силуету. Високий і худий, зачесаний. Як і завжди — на правий бік. На той бік, куди я постійно вкладала його волосся, коли ми сиділи, розмовляючи, чи валялися в ліжку. Він повертає голову в мою сторону, і планета повертається за своєю віссю. Ні, заждіть, це я, це я повертаюсь, — ні, я падаю, падаю просто на столик позаду з усією руйнівною силою демонтажної кулі.

Вітаю, і ласкаво просимо до мого жахиття.

За три секунди мене переповнюють нестерпні відчуття: і без того волога шкіра під грудьми стає ще гарячішою й вологішою, у вухах чую огидний хрускіт, і все, що бачу, — це пару шокованих, але напружених карих очей, які витріщаються просто на мене. Зосереджуюсь на них довше, ніж мала б, а тоді опускаю погляд і встаю з напівзруйнованого столика, на якому щойно розпласталась. Увесь цей час думаю лише: «Цього не сталося. Благаю, скажіть, що цього зараз не сталося».

На тремтячих ногах підводжуся й озираюся шокованими очима на кафе. Кожен гість дивиться на мене із сумішшю співчуття, шоку й жаху в різних пропорціях.

О так, це цілком у біса сталося.

Щойно торкаюсь сорочки, просоченої запашною кавою, і лише починаю морально-переосмислювати дійсність, як мій погляд знову падає на кароокого сусіда. Він стоїть, трохи нахилившись, й оцінює завдані збитки, витираючи плями кави на сірій сорочці та шортах кольору хакі. Я нажахано опускаю очі

нижче й помічаю на землі його ноутбук. Уже з жахливою тріщиною посередині екрана.

Якби можна було зникнути в хмарці диму, як це зробила Лиха Відьма Заходу*, то я цим скористалася б, навіть не хихикаючи. На жаль, ніяких прихованих магічних здібностей у мене не проявилось, тому доводиться розгрібати наслідки самотужки.

— О боже мій, — бурмочу скоромовкою і примушую себе рухатися, коли погляд чоловіка знову падає на мене. — Мені так шкода. Невимовно шкода. З вами все гаразд? Ви не обпеклися?

Він дивиться на мене, як на дику тварину з піною в роті (а враховуючи мій психічний стан зараз, має на це підстави), і мовчить.

— Вибачте, — намагаюсь ще раз. — *Parli inglese?*** Не знаю, як запитати італійською, чи з вами все гаразд.

Він холодно дивиться.

— *Stai bene.*

— *Stai bene?* — повторюю.

— Означає «з вами все гаразд?» італійською.

І перед нами офіційно *inglese****. Хоча б розумітиму, що він казатиме, коли погрозуватиме піти до суду.

— О, добре. Чудово, — кажу йому, — то з вами *stai bene*?

— Все гаразд.

З огляду на тон голосу, хоч він рішучий і глибокий, точно не гаразд. Тоді чоловік встає, і я дивуюсь, який же він високий. Моя маківка сягає лише до його плечей, доводиться задирати підборіддя, щоб подивитися в очі.

— Але я зламала ваш ноутбук. Я заплачу за ремонт або придбаю новий.

* Персонажка дитячої книжки «Дивовижний чарівник країни Оз» Лімана-Френка Баума.

** *Parli inglese?* (італ.) — Ви розмовляєте англійською?

*** *Inglese* (італ.) — англієць.

Скільки зараз дають за селезінку на італійському чорному ринку? Я витратила майже все, що мала, на квиток, і в горлі застряг клубок від думки, де ж зібрати грошей на новий ноутбук.

— Забудьте, — каже чоловік, витягуючи мене з майже панічного стану. Він проводить рукою по темно-каштановому волоссю, зсуваючи його ліворуч. Волосся на його обличчі — вже не щетина, але ще й не борода — має той самий відтінок та вдало долучається до образу лісоруба-директора, що мені подобається. Шкода, що погляд не залишає сумнівів: він мене точно ненавидить.

Чоловік присідає, підіймає ноутбук з понівеченим екраном і намагається не скривлюватися, складаючи його: панель з клавіатурою надламалась, тож верхня частина з екраном лише незграбно згинається, не закриваючись до кінця. Він встає і кладе ноутбук у сумку-чохол, теж заплямовану кавою. Очевидно, від моєї кофеїнової атаки ніщо не змогло врятуватися.

Бажаючи й відчуваючи необхідність залагодити ситуацію, я переступаю через зруйнований стіл чоловіка та запрошуюю його жестом до себе.

— Будь ласка, сядьте до мене. І дозвольте пригостити вас новою кавою. Це найменше, що я можу зробити після того, як зруйнувала ваш обід, якщо не все життя.

Поки я це кажу, він окидає поглядом кафе, чи то шукаючи втечі, чи то тягнути час. Обидва варіанти можна зрозуміти. Я теж відводжу очі злегка вбік, обережно шукаючи Грега на протилежному боці площі. Його там немає. Звісно, немає. Гіперактивна уява мене в могилу зведе, цей принизливий інцидент стався через ніщо.

Я знову дивлюсь на мого сусіда й невинно, але благально усміхаюсь.

Просто посидь зі мною, чуваче. Позбав мене душевних мук.

Хоч я вже готуюсь до різкої відмови, він сухо відповідає: